

*Openbare*  
OPENBARE BIJENKOMST

ANTWERPEN 20 JANUARI 1970

---

GOD ACHTER DE WERELD.

Dat is een heel moeilijk probleem. Want God is eigenlijk iets waar we niets van af weten. Nu is het natuurlijk wel leuk om te zeggen we weten dat er een God is, maar weten we dat? Neen, we voelen het aan, we kunnen misschien voor ons eigen denken niet zonder die God bestaan, maar weten doen we het niet. En dat betekent dat de God achter de wereld dus ergens eerst moet voeren tot het denkbeeld: Wat is eigenlijk God? Niet wat stellen wij ons voor over het begrip God, maar wat betekent God zoals dit woord algemeen wordt gebruikt.

Ik zou willen beginnen: er is een wetmatigheid in het Al. Deze wetmatigheid kennen we niet geheel. Wat de mens daarvan ontdekt heeft is waarschijnlijk slechts een zeer klein gedeelte van zelfs maar de materiële essentie van het bestaan, van het heelal. Waar een wet is veronderstellen wij een wetgever. Er is leven, we zijn tot nog toe niet zover gekomen dat we spontaan leven kunnen laten ontstaan. Zelfs bij de laatste proeven die genomen zijn op dat terrein is biologisch materiaal noodzakelijk om zelfs maar, voor korte tijd, een zeer eenvoudige cel levensvatbaar te maken. Er moet dus ergens iets zijn dat het leven veroorzaakt. We weten bij ons, en bij U is het een kwestie van geloven of vermoeden, dat er een bestaan is dat zich veel verder uitstrekt dan de beperkte periode tussen verwekking en dood, voor de mens. Dit besraan blijkt eveneens aan wetten te gehoorzamen, maar een deel van die wetten schijnt anders te zijn. Zoeken we alles na, dan komen we tot een reeks van wetmatigheden waarbij onder meer iets wat "oorzaak en gevolg" wordt genoemd dat kennelijk wel overal schijnt te gelden, maar we moeten niet uit het oog verliezen dat "oorzaak en gevolg" een wet is die gedefiniëerd wordt volgens onze logica. Dus onze methode van beredenering. Ook daar weten we eigenlijk niet alles van.

Dan zeg ik: Is er een God? Er is geen bewijs. Ook niet in heilige boeken, ook niet in openbaringen. Het enige bewijs dat wij kunnen leveren (zolang we als mens op aarde leven zeker) is dat er meer is dan het menselijk leven alleen, dat er meer eigenschappen zijn dan de zuiver menselijke. Van dat punt moeten we dan verder gaan/

Wij zien God als een persoonlijkheid. Is die God een persoonlijkheid, weet ik niet? Voor ons is God de projectie van ons eigen wezen, hij is de volmaaktheid die wij ons zelf voor kunnen stellen. Dan is ons begrip van God de aanduiding van het onbekende, in een personificatie, voortgekomen uit onze eigen psyche, uit onze eigen omgeving, uit onze eigen beleving.

In mijzelf heb ik het gevoel dat er ergens een krachtbron is. Ik ben met die bron verbonden en deze bron heeft voor mij een betekenis. Een emotionele, ja maar een emotionele die mij ook brengt tot ervaringen, die mij brengt tot erkenningen, en met die God, waarvan ik niet eens zeker weet wie of wat hij is, krijg ik beschikking over een vermogen dat ik in mijzelf niet erken. Het kan er bestaan, maar ik ken het niet zonder die God. God is voor mij een realiteit, wanneer God voor mij als één mens ergens een werkelijkheid is dan zullen wij overal een soortgelijk begrip aantreffen. In dit verband wil ik opmerken dat ook denkbeelden als het systeem ergens teruggrijpen op de Godsbehoefte van de mens en de projectie in de toekomst van een vervulling hoe materialistisch ook, ergens een aanduiding is, eveneens van die Goddelijke behoefte waarbij echter een hemel dan in de toekomst op aarde geprojecteerd wordt. In deze gevoelswereld kan ik mij God voorstellen als iets wat staat achter een wereld. Iets wat mede oorzakelijk en beslissend is voor dingen die gebeuren. Want de mens

heeft wel een kunstmatig milieu geschapen, maar hij kan het niet onbeperkt beheersen.

Een God achter de wereld is misschien een persoon. Misschien maar als het een persoon is zal het zeker niet een wezen of persoonlijkheid zijn dat menselijk is. D.w.z. beantwoordt aan de menselijke definitie van persoonlijkheid. Niet alleen kwa vorm maar ook kwa besef, kwa denken moet die God anders zijn. In sommige geloofsbelijdenissen treffen we dan ook van die denkbeelden aan, God is alwetend, God is alomtegenwoordig, is alliefdevol. God is alrechtvaardig waarbij men probeert uit te drukken dat het uiterste van hetseen men onder die eigenschappen verstaan een God aanwezig is. Maar het uiterste wat de mens daaronder verstaat behoeft niet noodzakelijk datgene te zijn wat in God onder een dergelijk begrip verstaan zou moeten worden. We hebben geen houvast. Dan moeten we dus proberen om dichterbij te komen en niet een geheel kosmische Godheid te zien en te ervaren. En wat blijkt dan? Er bestaan geestelijke waarden of eigenschappen, noem het krachtpatronen, noem het energiën die op de mens een bepaalde werking uitoefenen en deze werking kan mede door de mens veroorzaakt worden. Wanneer de mens op een of andere manier daarmee resoneert, of daarvoor open staat of hoe U het noemen wilt, dan werken die krachten in de mens, maar ze worden vaak ook voor die mens kenbaar. Hoe dit precies in zijn werk gaat weet niemand ook de parapsycholoog niet, die uiteindelijk zelfs nog niet helemaal zeker is van de werkelijke mogelijkheden alleen van de mens, menselijk brein, menselijke psyche, in die aarde bestaan processen van konsolidatie maar ook van energie, opwekking en omzetting, en die bestaan krachten het wezen van die aarde, (hetzelfde kunnen we zeggen over de zon). En nu is het vreemd misschien dat de mensen vroeger die zon ook God genoemd hebben. We hebben steeds eerst een periode gehad van maanaanbidding, en daarna is de zonneverering meer opgekomen en heeft men de zon steeds meer gezien als de algemene beheersers. De zon heeft levensprocessen, die levensprocessen zijn iets anders dan wij ons voorstellen. Misschien een kwestie van energoepatronen waardoor bepaalde materieomzettingen mogelijk worden. Maar het is een karakteristiek waaraan wij theoretisch een persoonlijkheid kunnen toekennen. We weten het niet, maar we voelen het soms wel zo. En ten aanzien van de aarde voelen we precies hetzelfde, soms voelen wij die wereld aan als een persoonlijkheid, we hebben het gevoel dat die aarde uitstralingen of uitstromingen geeft die ons iets doen. We kunnen het vaak niet eens bewijzen. Aardstralen zijn praktisch onbewijsbaar om maar iets te noemen. En vandaar natuurlijk dat ze vaak misbruikt worden, maar een zekerheid is wel dat veel mensen, die op de aardeligen daarbij veel gemakkelijker herstellen wanneer ze ziek zijn of zwak dan mensen die in een afgesloten ruimte liggen.

Dan zeggen wij (hetgeen ik verder ga vertellen is theorie) de aarde is een persoonlijkheid, deze persoonlijkheid blijkt in relatie te staan met de zon. Er bestaan kontakten tussen de aarde en de zon die weliswaar traag verlopen vanuit menselijk standpunt, maar die vooral wanneer je overzicht hebt over een grotere periode van tijd, toch doen denken aan gedachten die worden uitgewisseld, een vorm van communicatie. Wanneer ik dat aanneem voor de aarde en de zon dan moet ik dat aannemen overigens voor alle of het merendeel van de sterren en planeten in het Al. Ik kan natuurlijk postulieren dat ergens in de eerste vortex van een sterrennevel ook een persoonlijkheid is die zich dan weer deelt in al die andere deeltjes, en dan zouden we misschien kunnen redeneren, ja er is ook een stoffelijke God en al die werelden die we zien zijn levende cellen van zijn wezen, het is mogelijk. Misschien is God wel een groot amoeba, of een spelend kind in een wereld van voor ons onvoorstelbare waarden, we weten het niet. Het enige wat wij weten: Er zijn samenhangen, kontakten die rond de aarde geconstateerd kunnen worden, kunnen gepostuleerd worden als te zijn van kosmische betekenis, daar zij zich elders kunnen herhalen.

Dan is belangrijk de relatie tussen het heelal en de zon, tussen de zon en de aarde en vandaar tussen de aarde en het leven dat op de aarde bestaat. Dan is deze God achter de aarde misschien wel een kosmische waarde, maar het is dan zeker een kosmische waarde die via ons bereikt. Zoals misschien gezegd kan worden dat een mens leeft dat alle cellen deel zijn van zijn leven en dat toch elke cel een soort afzonderlijk bestaan heeft en van het geheel misschien niet veel begrijpt, terwijl het geheel niet in het bijzonder aan de cel denkt maar alleen aan de functionaliteit die, krachten het bestaan van vele cellen, waaronder onze ene cel, tot stand komt.

God logisch benaderen dat betekent dus dat je ergens iets moet postuleren. Dat heeft Thomas van Aquino bv. gedaan, die heeft God in een bepaalde toestand als de vader, de eeuwige beheersers en gever gepostuleerd en heeft daaruit afgeleid: Wij moeten dus aan hem onderdanig zijn. En zo zijn er meer van die dingen. Wat wij doen is eigenlijk niet de direkte relatie met God achter de aarde postuleren, maar trachten uit te maken wat we zijn: deel van een Goddelijk organisme, dan zal alles wat in die Godheid aan werking en wil bestaat, zover het ons betreft, zeker tot ons doordringen. Het zal aanleiding zijn tot voor ons niet voorzienbare en niet beheersbare gebeurtenissen. Deze niet beheersbaarheid betekent voor ons dat wij dus ergens door ons milieu, door onze wereld worden beheerst. Nu hebben wij echter in die wereld een grote reeks van mogelijkheden, wij zijn zelf levend en actief en al is de vergelijking hier misschien wat ongelukkiger ik zou kunnen zeggen: Binnen de cel voltrekken zich processen die in voor de cel noodzakelijk zijn, die voor het gehele lichaam een zekere noodzaak bezitten en die toch voor het lichaam zelf betekenisloos zijn, maar die voor de cel, wanneer ze als denkend wezen kan worden opgevat, zeer belangrijk kunnen zijn.

Er is een kracht die ergens de vage weerspiegeling is van een kosmische werkelijkheid, of een bovenkosmische, of akosmische werkelijkheid die wij God noemen. Deze weerspiegeling is die van een deel en niet van het geheel. Het deel waardoor wij beheerst worden kan door ons, op zijn beurt, slechts ten dele erkend worden. Het erkende deel is ons Godsbegrip daar wij de door ons beheerste functies plegen te beschouwen als onveranderlijk onze eigene, zullen wij dus het niet beheersbare deel van functies die in ons milieu optreedt, beschouwen als God of deel van een Goddelijke wil of mogelijkheid.

Dan hebben we een God achter de wereld gevonden. God is het beeld dat wij ons maken van het onbekende: Maar dat onbekende is een werkelijkheid het is een kracht die ons omvaamt, een kracht die op ons in kan werken. Wanneer je mens bent kun je deel hebben aan deze krachten. En misschien kunnen we hier weer een heel eenvoudige vergelijking aanhalen: Er bestaat een zogenaamde gemeenschappelijk of bovenbewustzijn, waarbij de mensen deel schijnen te hebben in iets van elkaars gedachten en gevoelens. Op grond daarvan zien wij belangrijke ontdekkingen bv. altijd haast in veelvoud gebeuren. Hun formulering is different in uitvoering, maar de grondideeën komen ongeveer tegelijkertijd en werken dus in een groter deel van de mensheid. Naarmate de mensheid meer bewust wordt van zichzelf en zichzelf dus ziet als belangrijker, zal zij haar vatbaarheid, voor de denkbeelden die in haar een rol kunnen spelen, eveneens vergroten. Waar we ééns de enkele filosofen of uitvinder hadden, die reageerde het is bv. opvallend dat in de Griekse tijd bepaalde stellingen worden uitgesproken die we later in een vage legendevorm o.a. bij de Cheyenne in Amerika aantreffen, het is er wel, maar nu zien wij dus een massale uitwerking waarbij, over de gehele wereld, een bepaalde mentaliteit optreedt. De reactie van die mentaliteit is natuurlijk wel in overeenstemming met de omstandigheden. Dat wordt bepaald door het milieu door de maatschappij waarin je leeft en zelfs

door je denkbeelden en de grondslagen die je hebt. Maar de mentaliteit is er. Mag ik misschien aannemen dat deze mentaliteit niet alleen door de mens wordt veroorzaakt, maar dat die mede een deel is van die inwerking van het onbekende dat we God noemen. Dan kan ik, dit aanvaardende, weer verder gaan en zeggen: God werkt dus op ons in in onze totaliteit, maar onze eigen reactie, op deze inwerking, valt voor een deel althans onder onze eigen aansprakelijkheid en verantwoordelijkheid, daar wij zelfs kunnen bepalen hoe de reactie er zal zijn. De prikkel is er, maar de wijze van reactie is voor een groot deel aan onszelf overgelaten. En dit is zeker waar wanneer we dus geen natuurlijke invloeden hebben. Natuurlijke invloeden: aardbeving, zeebeving vulkanische uitbarsting enz. daar kunnen we niet veel tegen doen natuurlijk als we mensen zijn. Maar die dingen er even buitenlatend, de menselijke reactie op die invloeden moeten we dus wel degelijk zien als een vrije reactie waarbij de noodzaak tot reactie vanuit God komt.

Wanneer je als mens wilt denken dan heb je maar heel weinig middelen om met dat denken iets te bereiken. Je hebt je gevoelens, je hebt ervaringen, maar ervaringen die zelden objektief zijn, dus subjektieve interpretaties zoals dat heet, van jezelf uit reageren en interpreteren. We moeten dus wel zeggen: ja we weten eigenlijk niets, we kunnen niet veel, we weten niet veel, maar er is iets: "God". Wanneer die God mij de mogelijkheid geeft hoe dan ook, om een mens hier aanwezig te genezen tegen alle mogelijke en menselijke wetenschappelijke erkenningen in, of zelfs maareen genezingsproces tot in het ongelooflijke te versnellen, dan is er iets gebeurd dat tot het onbekende behoort. Wanneer ik deze krachten heb genomen uit wat ik God noem, dan kan ik dit beschouwen als een uiting van God, dan kan ik mij volledig aansluiten bij wat Jezus heeft gezegd over dergelijke gevallen, dat niet hij het was maar de vader, Zoals hij niet sprak maar het was de Vader, die door hem sprak tot de mensen.

Onze God achter de aarde is een God die ons mogelijkheden geeft, geen noodzaken. Ik mag echter met mijn werktuig "logika" proberen om voor mijzelf een contact of een relatie met God te vinden, dat zult U met me eens zijn. Hier staan wij dus met God als een emotie als een erkenning, als een gevoel. Die God kan door mij functioneren, dan is die God voor mij een werkelijkheid. Wanneer ik probeer die God te benaderen dan doe ik dit met mijn werktuig van logika, van samenhang en denken, van controle, zover mij dit mogelijk is, of aan de hand van feiten. Maar de God die in mij leeft, of die ik in mij erken, die ik in mijn geloof beleef, kan ik daardoor niet groter of kleiner maken, ik kan hem niet veranderen. De werktuigen die ik gebruik bepalen God niet, maar zij bepalen voor mij de wijze waarop ik God, ook ik mijn begrip, kan insluiten en met die God werken. Nu zeggen de mensen ja maar God is wreed. Je moet maareens kijken wat er allemaal gebeurt, overal lijden, mensen die worden uitgemoord, Softenon kindertjes, God laat dat allemaal maar toe. Die redenering zou goed zijn wanneer God mens was, maar die redenering kan nooit goed zijn wanneer onze God achter de aarde de werkelijkheid, de geestelijke werkelijkheid achter die aarde, ons middelen geeft en zegt: Maak ervan wat je wilt. Niet een vrijheid van wil die absoluut worden gepostuleerd als onveranderlijk. Onze vrijheid van wil is beperkt niet een absoluut beslissingsrecht ten aanzien van onze wereld, want we hebben onvoldoende begrip om te beslissen vaak en daardoor ook te weinig middelen en gebruiken we die middelen onjuist. Maar God geeft ons die wereld, met welk doel weten we eigenlijk niet. We denken dat God het doet om zo ons bewust te maken van zijn wezen, het is of God zichzelf wil zien in de gedachte die hij voor zichzelf opbouwt. Of het waar is weten we weer niet. We weten wel: God is voor ons een kracht die werkt. En dan kunt U natuurlijk zeggen: Het is niet wetenschappelijk bewezen dat er

5.  
feitelijke en werkelijke telepatie mogelijk is. We weten wel dat de rudimentaire beginselen aanwezig zijn van een mogelijk telepatisch verkeer. Maar dan zeg ik het gaat er niet om wat ik beredeneer, het gaat erom wat ik ben. Wanneer ik telepatisch kan werken dan is er telepatie. Wat een ander zegt en daarover verklaart interesseert mij niet, het is er. God is, ondanks alles, ergens een feit. Een feit dat weliswaar speelt in ons gevoelsleven met onze behoefte tot zelf-rationalisatie en zelfverheffing misschien, maar hij is er, en die God maakt dingen mogelijk, die zonder die God niet mogelijk zijn. Er is een God achter de aarde.

Wanneer ik dan verder ga en zegt wat doet die God met die aarde, dan moet ik niet mijn menselijke beginselen opleggen aan God. Er zijn een hoop mensen die proberen hun inzichten God aan te praten, maar aangezien God een ander wezen is dan wij, zullen we dat nooit kunnen doen. We zijn misschien niet eens in staat om hem begrijpelijk te zeggen wat we bedoelen, we kunnen hoogstens ons zijn, onze behoefte ergens uitdrukken en zelfs dat naar ik aanneem vaak gebrekkig.

Dan zal God de wereld nooit regelen zoals wij haar geregeld willen zien, maar één ding is zeker: God schept voortdurend een zekere mate van strijd en daardoor ook ervaring. Het is kenmerkend voor de gehele aarde dat elke vooruitgang, elke selectie van een nieuwe mutatie, van ras enz. gebaseerd is op een strijdprincipe. We kunnen die strijd verwerpen, we kunnen zeggen ze past voor ons niet dat is onze zaak, we behoeven niet te strijden wanneer we niet willen, maar in het leven is dit principe ingebouwd. Ik meen dat je als mens beter zou doende strijd over te brengen naar het terrein waarin de mens eccelleert nl. het denken, en dat de grote kracht nou maar eens een keer zou moeten rusten, mijn persoonlijke visie. God zet de strijd dus als een prikkel, als een noodzaak op deze wereld. Onze resultaten bereiken we mede krachtens die strijd. Of dat een strijd is tegen de natuur, een strijd tegen ons eigen ras, tegen andere rassen doet niet ter zake. Ontwikkeling en strijd zijn in feite bijna hetzelfde, zelfs de strijd voor de vrede is een vorm van strijd, niet van vrede. En daarom zeg ik die God heeft de wereld gegeven zoals hij is. Of hij die werkelijk zo gegeven heeft, of het zo gegroed is door zijn wil of een natuurlijk gevolg is van zijn wil, weet ik niet maar zo is het met alles wat erop en eraan zit. Dat er mannetjes en vrouwtjes zijn, dat de bijtjes en de bloemen samenwerken, al die dingen zijn mogelijkheden die God heeft gegeven. Die mogelijkheden zijn er mijns inziens niet om ze te verwerpen, ze maken deel uit van het levenspatroon en we moeten ze in dat levenspatroon zodanig inpassen, dat voor ons het begrip van God niet teloorgaat.

Het begrip God zeg ik, en ik meen dat ik een fout maak, ik zou moeten zeggen het gevoel van God. De ellende is dat je als mens altijd weer zegt: "God geef me een antwoord". Maar wij verwachten van God niet een antwoord zoals dat voortvloeit uit het wezen van al het zijnde, wij verwachten van God een antwoord in onze termen. Daarom staan we steeds hopeloos tegenover die God, we zeggen: "Het gaat, hij is er niet, het kan niet". Ik zeg hij is er wel, het gaat wel, het kan wel. En ik zeg daarbij wanneer ik met die God in mijn gevoel contact heb, dat moet ik in mijzelf werkelijk voelen, mijn hele wezen moet uitgaan naar dat andere onbekende, dan komt er een antwoord. Maar op het ogenblik dat ik dat antwoord in mijn termen, of slechts volgens mijn verlangens verwacht, gaat het niet. U redeneert wel eens: Waarom moet dat mij overkomen? Omdat U zo geleefd hebt dat dit uit uw eigen wezen en acties mogelijk werd. Wanneer ik anders denk kies ik mijn mogelijkheden anders, wanneer ik mijn mogelijkheden anders kies gebeurt er iets anders. Ik ben geen slaaf van een noodlot. God legt mij deze dingen niet op, maar wanneer ze er eenmaal zijn moet ik ermee leven. Dan moet ik uitgaan van wat ik nu ben, van de mogelijk-

heden die ik nu zie, niet zeggen: God geef me het verleden terug, maar dan moet ik proberen te werken met het gevoel wat ik heb omtrent iets beters iets hogers iets sterkers, en dan vanuit de toestand waarin ik verkeer. Niet: God genees me, maar God laat mij het nut vinden van wat ikben.

Wanneer U zo reageert en handelt zult U vaak zien dat U zelf tot een andere nieuwe reeks van mogelijkheden of inzichten komt. Ik zeg U dit heus niet omdat U daar een beetje troost aan nodig hebt. Troost die zegt; ja maar God zal het wel goed maken, is volgens mij een valse troost. Wanneer iemand zegt je kunt in God kracht vinden, dan heeft hij waarschijnlijk gelijk, ook wanneer die God het systeem de toekomst of iets anders is. En daarom ga ik dan die God achter de aarde dan maar omschrijven in de termen zoals ik hem op aarde zou zien

God houdt geen rekening met de wil en de gevoelens van de mens, maar slechts met de totale bedoeling of functie van wereld en mensheid tesamen. Elke mens is verbonden met de aarde, en deze aarde zal elke mens daardoor rangschikken binnen de noodzaken en mogelijkheden van die aarde. Menselijke gevoelens, opvattingen, menselijke kritiek en moraal hebben daar niets mee te maken. Er bestaat geen Goddelijke etiek en moraal, maar alleen menselijke. De mens die zijn God zoekt te erkennen, erkent niet de werkelijke kosmische eenheid, maar erkent zichzelf en de gevoelswereld waarin het onbekende tot hem spreekt. Wanneer hij verder gaat dan dit kan hij niet meer menselijk blijven, dan verliest hij dus zijn contact met de menselijke wereld. Deze God werkt op ons allen in, en werkt vanuit zijn eigen standpunt, met zijn eigen doeleinden. Hij bindt ons niet aan zijn gedachten, maar maakt het ons onmogelijk de grenzen, die zijn denken gesteld heeft, te overschrijden. Dan is een kwestie van Nigeria en Biafra terug te brengen tot een konflikt van een oliemaatschappij die graag een concessie willen hebben en een ander die er een heeft, tussen twee stammen die eigenlijk altijd om de superioriteit hebben gestreden, een geschil zoals er vele zijn geweest zoals er vele zijn uitgevochten. We kunnen uitroepen dat het buitengewoon wreed is, maar dan moeten we onthouden dat wreedheid inherent is aan de mens, en dat het hem moeite kost om die wreedheid te supprimeren om te zetten tot iets beters. Je moet niet zeggen God doet ons deze dingen aan, of waarom laat God deze dingen toe. Je moet je afvragen waarom ben ik als mens zo? Waarom ben ik selektief, waarom toon ik selektieve blindheid bv. Want denk nu niet dat dat maar een praatje is, dat de mensen voor bepaalde dingen blind zijn, dat ze dus niet zien of willen zien, niet kunnen zien: Als er een ongeval is geweest en je vraagt om te getuigen dan zult U ontdekken dat sommigen van hen dingen absoluut niet gezien hebben, anderen hebben associaties gehad en die hebben ze in de plaats gesteld van de feiten enz. U hoeft mij niet te geloven. Het is bewijsbaar. Wij zijn selektief blind, maar dat is toch Gods schuld niet. Wanneer wij op grond van die selektieve blindheid en doofheid aan God een bepaald gedrag toeschrijven, dan is dat een gevolg van ons onvermogen om onszelf te herkennen. Laat ik dan nog één stap verder gaan en zeggen dat het dus niet belangrijk is dat ik me aan de regels houd, dat het niet belangrijk is dat ik vroom ben of gehoorzaam tegenover God, maar dat het alleen belangrijk is dat ik zoek de waarheid te vinden omtrent mijzelf, daar dit mede inhoud de erkenning van een contact met het hogere of onbekende, dat eveneens in mij berust. Dat is belangrijk. Het is natuurlijk gemakkelijk te zeggen vanuit ons standpunt: Het menselijk leven is niet zo belangrijk. Vanuit geestelijk standpunt is het een korte fase in je totale ontwikkeling, vanuit het menselijk standpunt is het het geheel. Ik meen dat ook dit bepalend zal zijn voor de wijze waarop die mens God benadert. Hij denkt dat hij met God af moet rekenen tussen zijn geboorte en zijn dood. Hij meent dat hij daarbij aansprakelijk is voor allerhand dingen, en vergeet daarbij dat hij

begrippen van goed en kwaad voortkomen uit de omgeving waarin hij geboren is. Er zijn landen waarin koopzonnellerij het enige goede is wat je eigenlijk kunt doen onder bepaalde omstandigheden, of waarbij ritueel kannibalisme een onvermijdelijke erkenning is van de Godheid, het meest fatsoenlijke dat je kunt doen tegenover je vijand: hem opeten. Hier bent U er wat anders over gaan denken. Dus ons begrip van goed en kwaad kunnen we ook weer niet hantren om te zeggen zo is God, ik ben zo braaf en zo vroom en God? Nee want ik beantwoord aan de mensen en niet aan God, God geeft geen regels voor de mensen in de vorm van menselijke opvattingen en wetten, ook al proberen ze U dat wijs te maken. God geeft in de mens het vermogen harmonie en disharmonie te herkennen. Daar waar de mens de harmonie met het hogere in zichzelf vindt overwint hij de omstandigheden doordat hij ze emotioneel, en meestal ook verstandelijk, anders beleeft, en daardoor ook anders waardeert.

Waariut dus volgt dat onze God achter de aarde het toneel heeft klaargemaakt, waarop wij met onze illusies als mensen een rol spelen. Dat die God daarbij onze totale bestemming bepaald zal hebben is wel zeker volgens mij, al weet ik het niet, ik geloof het. Dat die God een concrete werkelijkheid is, waar ik eens deel van zal zijn is voor mij een zekerheid? Ik geloof het, ik weet het niet. Dat die God echter niet in mensenwoorden en mensennormen kan spreken voor alle tijden is mij wel duidelijk. Nl. omdat de mensen in hun concept hun taal hun denkwereld zodanig veranderen dat woorden hun betekenis veranderen, daarom kunnen er geen Goddelijke woorden zijn die eeuwig geldend zijn. Er kan wel een Goddelijke kracht zijn die eeuwig aanwezig is. Dan kan die God achter de aarde ons duidelijk maken wat de natuur is, want God zal ook in die natuur aanwezig zijn. Wanneer ik een boom aanbid lijkt dat misschien dwaas, maar bestaat die boom niet evenzeer uit die goddelijke gedachte of kracht die ik daar gepostullerd heb als ikzelf? En wanneer die God er niet is, dan mag ik geen God voor mijzelf aannemen en zeggen dat hij in die boom niet bestaat. Ik kan geen uitzonderingen maken en dat betekent volgens mij; God achter de aarde is geen willekeur maar is een wet of een regel die wij niet kennen, althans niet willen of durven erkennen. Het resultaat is dat wij onze eigen denkbeelden in de plaats brengen van de Goddelijke werkelijkheid en zo onze wereld niet beoordelen op grond van de feiten, maar op grond van onze interpretaties daarvan. Het eindresultaat is dat wij niet leven in de werkelijkheid maar in een zelfgeschapen wereld die wel kan bestaan krachtens de God geschapen werkelijkheid, maar die daarmee zeker ook niet identiek is, noch daaraan onverbreekelijk verbonden dient te zijn.

God is niet wreed omdat God geen leven werkelijk vernietigt. God is niet rechtvaardig, volgens menselijke normen, omdat hij rekening houdt met de essentie van het wezen en niet met gedragspatronen, met wetten. God is niet alliefdevol, omdat hij ons niet lief heeft in de zin van het beschermend liefhebben, God heeft ons wel lief in die zin als je jezelf lief hebt, erkent als deel van jezelf, daar ben ik van overtuigd. Gods liefde is dat wij tot hem behoren. Dan kan de totale natuur bezielde zijn en is er toch maar één God die in al deze vormen manifest is en die wij zien als een reeks van differente persoonlijkheden of krachten en invloeden.

Deze wereld is een krankzinnige wereld op het ogenblik. In deze wereld zijn omwentelingen en veranderingen niet van de lucht. Het menselijk denkpatroon en de menselijke levenskondities zijn zodanig veranderd dat de mens zich opnieuw moet oriënteren om het leven te kunnen aanvaarden. Wanneer er een God is heeft hij deze mogelijkheid geschapen. Wanneer het milieu deze noodzaak voortbrengt is het God die ons deze noodzaak voorlegt. Hoe reageren is onze zaak. Wanneer er rampen komen, van menselijke en andere oorsprong, dan

zijn deze dingen waarden waar wij mee af moeten rekenen, volgens ons beste besef en wanneer wij de kracht van die God in ons voldoende beseffen, zullen wij in staat zijn op de juiste wijze te reageren, niet om te overwinnen volgens menselijke concepten mischien, maar om te overwinnen in die zin dat wij niet worden veranderd of gestoord door de invloeden.

Ik geloof dat deze wereld niet geregeerd wordt door de sterren, maar ik meen wel dat wij uit het patroon, de samenhang van de sterren, ergens een klein beeld kunnen krijgen van iets wat die God is, die God die achter onze wereld staat en waarschijnlijk achter zoveel werelden. Ik meen dat wij uit de reacties van de planeten, de zon, de astrologie, niet feiten kunnen aflezen maar wel degelijk iets kunnen gaan begrijpen omtrent ons milieu. Wij kunnen onszelf afstemmen. Ik heb redenen om het aan te nemen, ik heb nog geen bewijs van het tegenovergestelde gezien. God openbaart zich ook op deze manier. Misschien niet zoals de oude Babyloniërs het hebben gedacht in een hemels schrift, waarin naast vaste lettertekens voortdurend een ring van veranderend schrift de wil van de Goden kenbaar maakte. Maar dan toch wel in die zin dat er ergens een wet is en dat alles wat gebeurt mede met die wet verband houdt. Die wet geldt ook voor ons, de veranderingen die elders gelden zullen dus ook op een of andere manier voor ons gelden. Ik geloof dat de God achter de wereld, de aarde zelf is soms; en soms de zon, maar dat deze dingen alleen maar de weerkaatsing of vertegenwoordiging zijn van een groter geheel waarvan wij deel zijn.

Ik vraag me af of wij werkelijk kleiner zijn dan de zon, de aarde, ik geloof dat in het geestelijk concept het niet noodzakelijk is. Maar ik weet wel één ding dat wij moeten leren aan onze wetten te gehoorzamen, zoals de planeten aan de hunne gehoorzamen, de wetten die in ons zelf liggen. De omloopbaan van de aarde wordt bepaald door de verhouding in ons zonnestelsel. De massa van de aarde de rotatie van de aarde, de rotatie van de zon, de veldkrachtverhouding en de ev. emissies die optreden waardoor stralingsvelden kunnen ontstaan en stralingsdruk, al die dingen bij elkaar dat is de wet van de zon en de aarde. Voor mij bestaat die wet ook, die ligt in het wezen dat ik ben. God heeft mij ingeschapen wat ik ben, moet zijn en ik ben vrij om op mijn wijze daaraan gevolg te geven. Maar ik zal de uiteindelijke beantwoording aan het doel niet kunnen ontgaan. Omdat ik dat geloof, geloof ik ook dat een mens die die God achter de aarde niet beschouwt als iemand die hem belemmert of hindert als een onbegrijpelijk wezen, maar probeert die God achter die wereld en al die dingen schuilt te voelen als een kracht in zichzelf, daaruit het vermogen, de krachten en zelfs de noodzakelijke inzichten kan putten, om de werkelijkheid van zijn eigen persoonlijkheid waar te maken op aarde en in de hemel.

Geloof is een enorme kracht omdat dit geloof ons kan helpen om de voor ons juiste relatie en verhouding te vinden. Er is geen wet die ons belet andere relaties en verhoudingen te vinden. Maar het is wel zo dat we alleen maar gelukkig kunnen zijn in die juiste verhouding en relatie. Het is, naar ik meen, niet op aarde onze taak om te lijden, al zijn er mensen die dit heel graag vertellen. Dat is gemakkelijk, dan kunt ge er U van af maken met: De wereld lijdt en dat is goed want God heeft het gewild, ik lijd niet mee, dat is niet erg want die wereld krijgt wat God voor haar bedoeld heeft. In mij is een kracht. Wetten en regels zijn van belang voor mij, niet omdat ze bestaan in de mensenwereld, maar omdat ze in mij zijn. Wat mij gelukkig maakt bepaalt wat ik ben. Dan is geluk niet alleen maar een ogenblik jezelf vergeten, maar dat is een zo blijde aanvaarding v.h. bestaan dat zelfs, wat anderen zorgen en leed noemen, je tot vreugde kan worden, dat je voelt dat het zozeer deel is van



zelf dat je er ergens blij mee kunt zijn. Dat is geluk. Gelukkig zijn is één van die taken die God voor ons heeft weggelegd. Ik geloof dat die veranderingen en die enorme wolkige wereld U niet minder of méér gelukkig zullen maken tenzij Uzelf geluk vindt in de waarheid die U innerlijk hebt. Uiterlijke vormen zijn bijkomstig. De mens heeft de behoefte om zich te uiten, uit U dan volgens hetgeen U innerlijk als waar of juist gevoeld, begrijpende dat bij anderen die innerlijke waarheid wel eens een andere formulering kan vinden, zonder dat ze daarom minder die innerlijke waarheid is. Laat U niet misleiden door de formuleringen van anderen, zoek de essentie van het gelukkig zijn niet in isolment maar in eengevoel van verbondenheid met de aarde, de zon, die vreemde God achter de aarde, die waarschijnlijk de hele kosmos is en nog veel meer. Leef die dingen voor jezelf, put er kracht uit en maak zo, voor jezelf, de band die je hebt met God in jezelf waar.

#### ENKELE PRAKTISCHE DENKBEELDEN VOOR DEZE TIJD.

1. Lees de krant en vergeet dan wat erin staat. Maar je niet druk over de ellende veraf, zolang er nog ellende vlakbij is waar je wat kunt aan doen.
2. Vraag je niet af hoe je er anderen kunt toebrengen te doen wat hij goed acht, help hen om zo volledig te doen wat ze zelf zeggen te willen, dat ze daardoor zelf begrijpen dat het beter is anders te doen.
3. Blijf steeds rustig, want met je druk te maken verander je toch de wereld niet en ook je eigen mogelijkheden niet.
4. Laat je door niemand opjagen werk zo vlug als je zelf voelt dit verantwoord te kunnen.
5. Wat een ander zegt over het leven is niet belangrijk, zolang je leef volgens hetgeen jezelf als juist in jezelf erkent.
6. Werk met geestelijke krachten, ook al denken anderen dat je gek bent want zij zijn ook dat ze er niet in geloven.
7. Besef dat alle materiële middelen uiteindelijk niet een doel zijn, maar een hulpmiddel om te komen tot menselijk geluk en geestelijke vrede en innerlijke erkenning of bewustwording.
8. Richt je daarom nooit op de materiële doeleinden zonder meer. Besef dat je leeft in een maatschappij die je niet zonder meer kunt veranderen, zonder zelf daarom (je maatschappij) onder de puinhopen machteloos te worden. Verander daarom de maatschappij langzaam en voorzichtig door steeds meer de kleine dingen te wijzigen die op de duur grotere veranderingen mogelijk maken.
9. Spreek een politiemans niet tegen, wacht daarmee totdat je voor een rechter staat.
10. Zeg nooit iets wat je niet helemaal bedoelt, iemand zou je daaraan kunnen proberen te houden.
11. Verwacht van anderen geen naastenliefde om Christus wil, maar geef ze zelf zonder terug te vragen.
12. Beschouw verdraagzaamheid niet als een tolerantie zonder einde, maar zie haar als een begrip voor de verschillen die anderen hebben, zonder jezelf daarom het recht niet toe te kennen van anderen te verschillen waar je dit juist acht.
13. Maak je niet te druk over allerhand veranderingen van opvattingen betreffende mode, seks en gebruiken want dat is altijd zo geweest. Maak je liever druk over de veranderingen die je zelf nodig hebt om een beter mens te worden.
14. Geluk is de gave Gods.
15. Wie bij een gastheer komt met een rijkbeladen tafel en dank je zegt uit overwegingen van vroomheid beledigt zijn gastheer. God heeft je de wereld als een rijkbeladen tafel gegeven! Tast rustig toe maar niet zo dat je anderen de mogelijkheid tot toestaten ontnemt.